

Poštarina plaćena

Број 4. Број

Cijena Din. 2

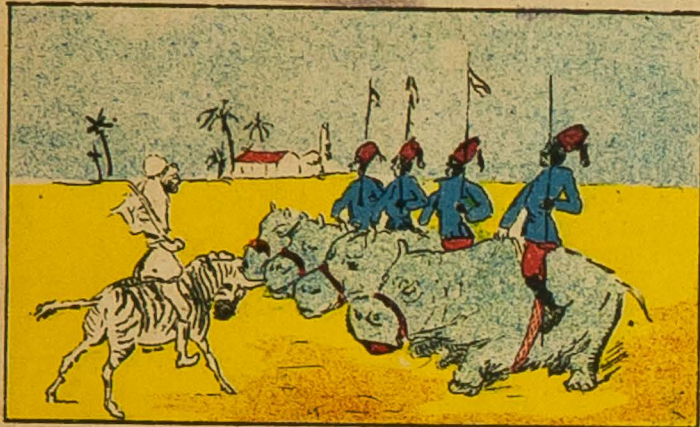
DJEČJI VJESNIK

Поучно-забавни лист за наше млађе.

Poučno-zabavni list za naše mlade.

Приказано дне 5/5 1927

pril. ČUDNE VJEŽBE

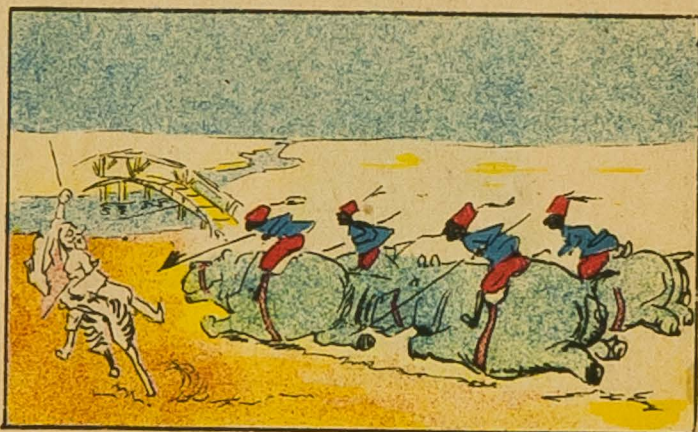
Gle na vježbe četa ljeta
Čudnoga li, Bože, svijeta!

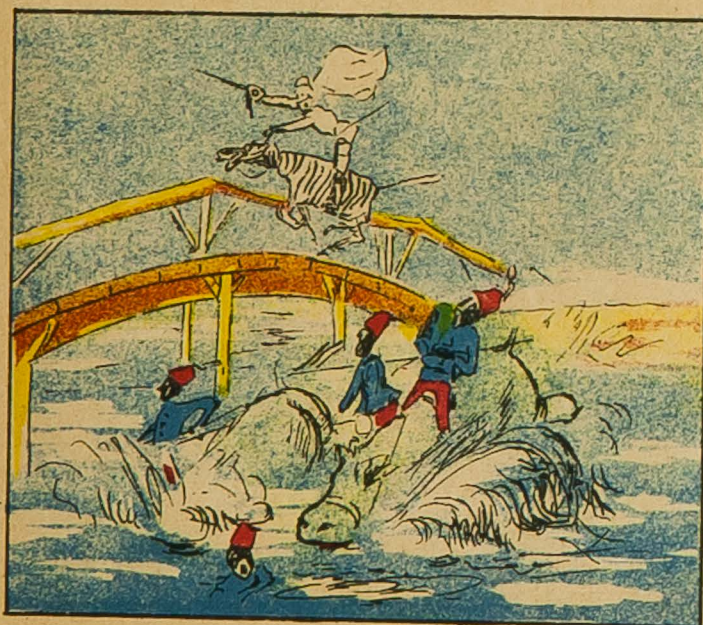
Digli glavu tko će bolje.
Svi su uprav dobre volje.

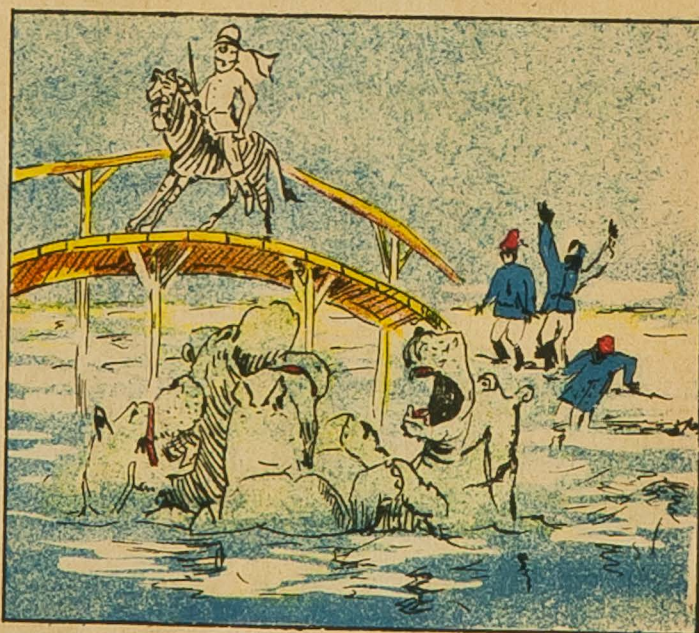
Vođa viče: « Naprijed sada
Navalimo iznenada »

« Lako ćemo mostom proći
I na drugu stranu doći ».

Ali što se ovo zgodi?
Sva je četa sad u vodi!

Vođa ljuti već se zabra
Al pokisnu četa hrabra.

ZADNJU MODU!

« Kupite, kupite, gospe, u mene
Lijep Vam je kupus, krumpira' cijene,
Zelje i smokve, naranče slatke,
Kukuruz mladi, - kokoši, patke - ».

« Dođite gospo, dođite k meni
Eto zalogaj, slatki medeni,
Imate torbu punu već svega,
Samo Vam ovaj prašćić još treba !

« Čuješ li, Kato », - sluškinji reče
« Nek se taj prašćić lijepo ispeče
Gosti su fini, al nisu siti
Kuhinja mora gospodska biti! »

« Pečenku pazi, - sve lijepo vodi
Onda okiti - po zadnjoj modi
Okolo peršin, a' usta jabuku
Na glavu limun, - ne šteti muku! »

Gledajte, braćo što se to zgodi?
Čude se gosti toj novoj modi....
.....
Naša se Kata lijepo okiti
Ona će danas najljepša biti....

Još jednom!

Molimo, ne samo našu mladež, nego i sve koji imaju utjecaja na nju, gospodu, roditelje i odrasle prijatelje, te njihove nastavnike, da nastoje, kako bi se naš list — jedini takove vrste kod nas — što više i brojnije raširio među našu mladež i stekao što više pretplatnika. Jer — kao što kod svih listova — tako i kod našega „Dječjeg Vjesnika“ opstanak, napredak i procvat njegov stoji do što većega broja pretplatnika.

Godišnja pretplata **Din. 20.** — Pojedini komad **Din. 2.** —

Tko nam sakupi i pošalje 5 pretplata dobiva suviše za cijelu godinu „Dječji Vjesnik“ besplatno. „Dječji Vjesnik“ izlazi svakog 1.og u mjesecu.

Crveno jaje

Mali Jova dobio crveno jaje. I time je Uskrs postao i za njega praznik. Crveno jaje to je u isto vrijeme i igračka i znak praznika i čitav ručak za jedno tako malo i vrlo često gladno dijete.

Stoji na ulici, drži jaje obim rukama, odmjerava mu težinu, zatim ga pažljivo uzima u desnu ruku i kucka o zube, prvo polagano — da ga zub ne bi provalio, a onda sve jače i jače. Ao, što je jako, kao da je od kamena! Ali on ne će da se tucka, nije lud da izgubi svoje jaje. Svakako druga bogata djeca imaju još jača jaja.

Zagleda ga! Kako je lijepo, zagasito crveno. Kako je dobra ta gospoda što se sjetila da dade jaje njemu, siročetu. On nije iskao, on nikada ne prosi iako je vrlo siromašan. Pamti kad nu je majka umrla, ali ne zna da li su se ikad u njihovoj kućici bojila jaja za Uskrs. Siromah mališan i ne zna koliki je siromah, on misli da to tako mora biti. Jedino stvorenje koje ga voli to je otac, ali je otac bio bolestan čitav mjesec dana, i malome je tako teško da gleda u blijedo i ispijeno lice. Otac nekad priča vrlo lijepo priče i tvrdi da treba samo još malo da se pretrepe i pomuče, pa će posle i za njih nastati bolji dani. Mali baš ne razumije mnogo što su to bolji dani, ali on se raduje što se otac smiješi i što ga grli.

Nije on ni slutio da ima djece koja imaju igračka za nekoliko stotina dinara pa se vse i ne osvrću na njih, jer su im dodijale, ostarjele. On je samo vidio da ima na svakoj kapiji, na svakom uglu varošne djece, koja imaju po nekoliko jaja i koja se tucaju, dobijaju, gube, malo se svadaju, jednu razbijena jaja i bacaju ljuške unutra bijele, a spolja crvene. I nije im zavidio. Istina bilo bi vrlo prijatno da se i on tuca, on bi to učinio kad bi imao dva jajeta, ali on to ne smije ni da želi, toliko je srećan i zahvalan što ima ovo jedno jaje.

Nekoliko dječaka prodoše ulicom. Jedan mu doviknu: — Hej, imaš jaje, hajde da se tucamo!

On se uplaši i reče da ne će, jer ima samo jedno. Bojao se da stavi na kocku sve svoje malo crveno imanje. Djeca se okupiše oko njega. Zanimao ih je kako

on to ozbiljno shvata. Jedan mu zgrabi jaje i udari sebi o zube.

Ao, ala je jako! Mora da je od morske kokoške: Tucaj se, sve ćeš da podobijaš!

Mališan je strepio dok mu onaj nije vratio jaje. Najzad su ga nagovorili i on je pristao da se tuca s jednim većim dječakom koji je imao naduvene džepove i koji mu je obećao da mu neće uzeti jaje ako mu dobije, jer za njega samo cijelo jaje vrijedi, on ne voli da ih jede.

Sudbonosan trenutak! Mali Jova sa strepnjom i bojažljivo tucnu svojim jajetom u vrh jednog bljeda — crvenog jajeta i čisto se prepade kad ono puče.

E, čekaj još nismo gotovi! Ali je i s druge strane on razbio. Dečko mu pruži razbijeno jaje. On se snebivao da uzme.

Uzmi, ti si dobio! — povikaše djeca. — Uzmi, ili ću da ga bacim! — reče dečko koji je imao razbijeno jaje

On uze. Djeca se razidoše.

Veseo. Pojeo je jaje. I sit pobeđnik, i njegovo mu imanje u džepu. Nije on ni bijelih jaja u životu mnogo pojeo, ali crveno je slade. Kako je Uskrs divan praznik! Cvjetale voćke mirišu, sunce je tako toplo da je u samom srcu toplo. Sve je svećano i radosno.

Pošao je kući. Iz jedne velike bašte iziđe jedan dečko u kadivnom odijelu i ponudi ga da se tucaju. Jova mudro odgovori da neće. Ali dečko okupi kao da nije imao s kim drugim da se tuca.

— Tvoje je jaje od morske kokoške, prodaj mi za moja dva.

Mališan se nije polakomio. On je volio svoje jaje.

— Hajde da se tucamo! Što si lud, razbićeš mi sigurno!

Mali nije mogao da odrekne tako gospodskom dečku koji je, eto, htio baš sa njim siročetom da se tuca.

On pristade. Dečko izvadi iz džepa jedno jaje, oproba ga o zube i reče.

— Ovo ne ću, nije dosta dobro.

Zatim brzo izvadi iz donjeg džepa jedno drugo čudno, sasvim glatko, oči mu pokasno savrnuše i on lupi tim jajetom po vrhu Jovinog jajeta. Ono puče, razmrskala se i pade na zemlju u prašinu. Mali jauknu. Ali on nije razumio zašto ga je ruka zaboljela. — Ne, ne, to je varalica! — doviknuše i pritrčaste dva druga dečka. — On ti je razbio jaje drvenim jajetom!

Na to je dečko već pobjegao u svoju gustu baštu. Djeca su ga grdila, grajala i pretila mu. Sramota. Nitko ne će sa njim da se tuca, a on prevario tako malo dijete.

Djeca su se razišla, neka su možda već ručala, a mali Jovo je zaprepašćen još stajao na uglu.

Nije ni znao da plače, gorko i bez glasa, krupnim suzama koje padaju za najmilijim gubitkom. Da je umio da poželi smrt, on bi je toga časa poželio. Nije osjećao sunce i proljeće, nije vidio rascvjetale voćke koje su njihale grane kao da bi htijela da ga utješi: Bilo je prošlo podne, a on je zaboravio da ode kući, zaboravio je na oca, sve je zaboravio, samo ne na svoj jad. Za njega Uskrs više nije Uskrs. On nema u rukama svoju, malenu crvenu sreću. Uzeli su mu je na prevaru. Uskrs traje tri dana, a njegov se već svršio. Potamnila je njegova djetinjska radost. On je osjetio nepravdu života. Nije vidio kako iz jedne ulice dolazi grupa ljudi. Bili su veseli, vraćali su se sa čestitanja. Trgao se kad ga osloviše:

— Hej, mali, zašto plačeš?

— Na Uskrs se ne plače!

— Hodi da se tucamo!

Dijete im kroz suze reče da mu je jedan dečko razbio drvenim jajetom njegovo jedino jaje.

— I zato plačeš? Čekaj! — reče onaj prvi čika. — A ja baš mislim šta ću s ovim što mi vuče džep.

I on zavuče ruku u džep i odjednom svojom velikom šakom pruži djetetu tri jajeta. Izraz ogromne sreće zablistala na licu malog siročeta. Sad se i ljudi, kao maloprije djeca, okupiše oko njega.

— A ja se baš bojim da mi se u novom kaputu ne napravi kajgana. Drži! — reče onaj drugi čovjek koji je rekao da se na Uskrs ne plače, i počeo da prazni džepove. — Skidaj kapu! — kaže mu smijući se onaj treći. — Jer u tvoja dva džepića ne može ništa da stane. Eto sad imaš čitavo zekino gnijezdo! — Dosta, dosta, hvala! — govorio je zabezeknut mali.

Ali mu oni napuniše kapu i podoše dobre volje kući, da pojedu svoj uskršnji ručak.

— Ni onaj koji je na lutriji dobio milion dinara nije ovako srećan kao ovaj mali siromašak danas — govorili su veseli među sobom.

Mali siromašak osjećao se zaista beskrajno bogat. Krijući grudima svoje blago pažljivo je žurio kući. Rumene jabukine grane su se smesile na njega, bijeli trešnjini listići padali su na glavu, sunce ga milovalo po kosi. On je sve to osjećao i mislio: eto idu ti bolji dani, o kojima je otac govorio. Proljeće, Vesele ptice. Mirisno cvijeće. Toplo sunce. Dobri ljudi. Crvena jaja. Uskrs. Najveći i najljepši praznik.

Milica Janković

M A J

Na sve strane melodija,
Svuda srebren sjaj.
Sve se toplim suncem sija:
Došao je maj!

Zdravo da si, cvijetni maju,
Divnih boja pun
Ti si bolji - u mom kraju
Nego što je jun! . . .

Evo primi himnu ovu
Tvoga cvijeća sjaj!
I pjevam ti pjesmu novu:
„Došao je maj!“ . . . . .

Rad. Bl. Jovanović

Sirote.

Nastavak broja 3)

Kad su došli Pavica i Perica pred kuću, bilo je skrajnje vrijeme za spas ubogoga kunića. Kad je naime Zekonja utekao, odmah ga je spazio Šekica i stao loviti, napokon ga i ščepao i prihvatio ga čvrsto za zadnju nogu. Opazivši to Pavica, priskoči brže bolje, istrgnu kunića, udari malo žestoko Šekicu, a zatim pođe veselo i s radosnim poklicima u kuću. Perica je krenuo za njim također veseo, što je Zekonja spasen i što se razveselio njegov drug.

— Što vičeš toliko, Pavice? — zapita gospoda Vlastinička, koja se dotle ugodno razgovarala.

— Šekica je htio razderati Zekonju: — stade veselo pripovijedati Pavica.

— Nije on to baš htio; — Perica će da obrani psića.

U kutu sobice začu se glasić malena djeteta.

— Marijan se probudio. Uzmi ga, Janjo!

Pavica je bio jako radoznao, gdje je taj mali stvorić, i veoma se začudio, kad snaša izvadi djetesce iz velikoga koša za rublje; to je bila posteljica Marijanova.

Svi su se čudili malomu djetetu, a majka ga tetošila.

— Sad će majka dati sinku nešto dobro.

— I meni! — zamoli Perica.

— I meni! nehotice izlane Pavica, da vidi, što će to dobro biti.

Janja pristupi k ormaru, izvadi lončić s mlijekom i ponudi najprije Pavici. Pavica srknu nekoliko puta i to mu je godilo, a kod kuće nije mogao ni vidjeti mlijeka; zatim se pošteno napije Marijan, a ostalo iskapi Perica. Ala je to mlijeko bilo slatko! . . .

— Majčice, ja volim Pericu! — govorio je Pavica majci, kad su se vraćali. — Zar i oni nemaju tatice? i on se ne će više vratiti?

— Imaju, ali je daleko, a vratit će se iz Amerike, kad zaradi novaca.

— A moj tatica nije daleko i ne

treba da zaradi novaca, pa se ne će da vrati.

— Ti si moje siroče! — doda Vlastinička i oni se požure, jer se već mrak spustio.

Ako je u Šekice, bilo i malo razuma, morao se čuditi, kad mu je na večer Pavica pružio veći dio svoga koša. No, Pavica je htio tim da popravi nepravdu što mu je učinila Mara, udarivši ga poradi . . . košare. Nevinost Pavice i Šekice bila je dokazana.

— I Perica i ja smo sirote! — mislio je idući spavati Pavica. — I mi se volimo.

Drugi je dan Mara prešla cijelo selo, tražeći Pavicu, i nije ga našla, dok nije sam došao kući. Bio je kod Perice. Dan se na dan odonda ta dvojica pohađaju i zajedno igraju. Sprijateljili su se, a njima za volju morali su se sprijateljiti i Šekica i Zekonja.

Svršetak.

Златно срце

Украј пута згрбљен, свео
Као грана усред зиме
Скршен, тужан, врожак неки
Модно у божје име

„Дарујте ме, о, аћо мила,

Очи су ми затворене

Руке су ми узакнуте

Ногe мртве и дрвене

Дарујте ме Бог ће Вама

Лијено здравље срећу дати

Смилујте се сиромашу

Дарујте ме - Бог Вам плати!“

И ко да му срце мрије

Плачним гласом лица блиједa

Моли старац, - ал га нитко

Нити чује нити гледа. -

Само диј те једно ситно,

Отрцано, - хлеба парче

Пружи њему и уздахне:

„Немам друго, узми старче!“

Све бих теби дао радо

Али и сам немам ништа

Немам добрих родитеља

Браће, куће ни огњишта. -

Јос. А. Краљић. -

Ustaj diko!

Dovoljno si spavalo

Moje drago čedo

Hajd na vazduh, jer si mi

Već postalo bledo

Sunce svoje zrake

Po zemljici širi

Mirisavi povetarac

Odavna već piri

Ustaj, ustaj diko

Nemoj da se leniš

Na vazduhu čistom

Ti ćeš da rumeniš.

M. Petrović

ČETIRI PRSTA.

Živjela petorica braće — prsta. Jedan se zvao Palac, drugi Kaži, treći Velji, četvrti Domali, a peti Mali. Jednom dogovore se Kaži, Velja, Domali i Mali da pođu u bijeli svijet. Palac svjetovao braću: „Nemojte ići bez mene zadesit će Vas nesreća. Zašto ne možemo živjeti u slozi i zajedno!“ Ali to je bilo sve zaludu, jer ga braća nijesu poslušala. Putovali oni tako dugo vremena, dok nijesu došli do jedne rijeke. „Što ćemo sad?“, — reče Velja braći. — A što ćemo? Drva ima da sagradimo čamac — reče Kaži. I oni počеше graditi čamac, ali nijesu sa radom mogli napredovati, budući da su bili preslabi. Ražalostila se braća i već nijesu znali što bi radili, kada Mali opazi jedan orah. Braća se obradovaše i oni raspolove orah i posjedaju u ljusku. Rijeku je bila široka i oni su morali dugo veslati grančicama od rogoza, dok ne stigoše na drugu obalu. Čim braća stigoše potražiše pod jednim hrastom zgodno mjesto da se odmore od prenapornog veslanja. „Evo meda!“ — poviče Kaži — brzo braćo sreća nam se je nasmijala.“ — I braća ogladnjela kao vuci pojedoh cijeli med. Ali najednom cijelo veselje pomuti Domali, koji reče: „Braćo, ovdje ima zastalno hajduka. Ja se bojim da mi ne ukradu ovaj dragocjeni prsten, a moglo bi i po nas zlo biti!“ Ove riječi zabrinuše braću.

Dok su oni stajali tako zamišljeni, pojavi se iz šume veliki medvjed. „Aha tu ste, je li? Pojeli ste cijeli med?“ vikne medvjed, da su braći koljena od straha klecala. Kad je medvjed došao blizu njih, otvori svoju veliku čeljust i htjede ih proždrijeti. U zadnji čas Mali, koji je bio naj-lukavniji od sve braće, reče medvi: „Dragi medo, molimo te, počekaj malo, dok nam dođe peti brat, jer želimo svi zajedno umrijeti.“ Medo veseo što će mu biti veći zalogaj pusti Malog, da dovede i petog brata, Mali brzo otrči kući i javi Palcu nesreću, koja ih je zadesila, Palac ga ukori, ali ipak pođe, jer mu je bilo žao braće. Na putu oni nađu jednu veliku batinu koju teškom mukom dovuku do braće.

Kad su braća opazili Palca veselo mu priskočiše, i zajedničkim silama podignu batinu, te ubiju medvjeda. Sada braća uvidješe, da su pogriješili i da bi bili ludo poginuli bez Palca. I od toga vremena svi se prsti klanjanju bratu Palcu. Po Zmajovanu N. G.

Potpomažite DJEČJI VJESNIK.

Netko suradnjom, drugi širenjem i pretplatom. Svatko na svoj način prema svojoj moći.

Mala čitalja „Dječjeg vjesnika“

Da se čovjek prekrsti,
Milom Bogu hvala!
E, gledaj je, molim te,
Kolišna je mala!
Nemaš je što vidjeti,
Manja j' nego lala, —
A već ti se vjesnika
Dječjeg dočepala!
Čita-l ona ozbilja,
I' je samo šala?
— Ja bih rek'o da čita,
Makar da je mala;
Da ne čita, do sad bi
Na knjizi zaspala.

Bracin Račun

Još imam samo jedan zadatak, —
Nije baš lak;
Malo je spleten računski rad, —
Da l' ću ga sad?!
Ponda bih mog'o na igru poč',
Bezbrizan biti vascelu noć.
Samo da počnem; pa za po sata
I tu bih brigu skinuo s vrata.
Al eno, kanda truba već svira,
Pantina četa većem maršira,
Pa šta ću sad,
Ako nam opet opokle grad!
Jučer su dvared na juriš hteli,
Al Bog i vjera ne bi nas smeli,
Samo da j' Kosta upravljat znao,
Grad ne bi pao.
U njih su sada i sablje nove, —
Al mi imamo puške od zove,
Pa kad još puknu dva topa žuta
S našeg reduta,
Onda će smesta Pantine čete
Okrenut pete.
Ja sam se juče junački mot'o,
Četvorici sam šubare ot'o,
A naša četa reč mi je dala,
Da će me izabrat za generala,
Zato bih treb'o da sam već s njima,
Ako me četa za vodu prima.
Danas će biti slavniji dan; —
I ja već imam udešen plan.
Samo nek dođu, — mi se ne damo,
Ne teče znoj...
A, gle ti braco, gledaj ga samo,
Kako on radi račun svoj!

Z. J.

Lutka bez ruke

1.
Uzela je Cvijeta bebu
Da zapleše s njome
A beba je - hoćeš, ne ćeš -
Morala za njome.

2.
U vrtenju i plesanju
Na teret i muku
Lutkica je pala ljuto
Slomila je ruku.

3.
I sad ju je gledat teško
Kako ruke nema
Od nezgode ove Cvijeta
Svaku paru sprema.

4.
Poslati bi bebu rada
- Jednog dana; šutke -
Na kliniku, gdje se liječe
Take male lutke.

Bogumil Toni.

Sramežljivost.

Đačka crtica.

I za prekučerašnjega lijepog dana osvanu jučer u jutro sva zemlja pod bijelim plaštom dosta debele sniježne naslage, našto odmah zastudi tako, da danas već nije moguće napolje, ako se čovjek dobro ne utopli. Pa i u onih, koji su dobro utopljeni, ježi se se koža na ovoj studeni suhomrazice; a kako je to onda bilo slabo zaodjevenim, kao što to bijaše Rešid, čak u srednjoj školi, sin siromašnih roditelja iz južne Hercegovine?... Došao je ovamo u Sarajevo i učio; učio neprestance oskrbljujuć svoje tijelo lakom hranom, samo da glad utoli, sve otud, što mu je dala općina neku malu svoticu kao potporu.

Teško mu se bilo tako prometati; al koja fajda, kad ne mogaše bolje?... Slabo je bio zaodjeven: nešto čakširica, anterija i fermen priljublivalo mu se uz tijelo i čuvalo ga od nazebe, što dakako vrlo slabo bijaše prema ovoj žestokoj zimi.

Cvokotao bi Rešid zubima, kad bi se zaputio u školu ili iz škole natrag u propuhljivi stan idući ulicama i zavidio bi ljudima, koji su ga oštro gledali iz utopljenih haljina, i hulio bi ih.

Nu ne mogavši više studeni snositi, zamisli, da se zaodjene u malo toplije ruho, i osnuje, da kupi jedan kaput od kojih stotinjak dinara. Jest, al kamo novci za to? Mislio je i premišljao, otkuda da ih namakne, pošto mu je džep već odavno u miru prazan počivao.

Najzad smisli se, da uzajmi. Radost mu zasja na licu, kad mu to u misli pođe za rukom i on se već u toplom kaputu zamišljao, zaštićen od studeni, ugodan i veseo. U toj misli zaputi se jednom starom očevom znancu i zaišie kroz neko vrijeme dvjesto dinara u zajam. Očev mu se znanac, ne razumijući teške nevolje, ispričavao u prvi mah, da nema novaca, a kad mu to na poslijetku ne može važiti kao odgovor punom Rešidovu moljakanju, reče mu:

— Da ti je otac meni pisao, da ti dam novaca, dao bih, ako ćeš hiljadu dinara, a ovako ne mogu.

To Rešida jako pecnu i on, bez i jedne riječi više, krenu dalje otalen.

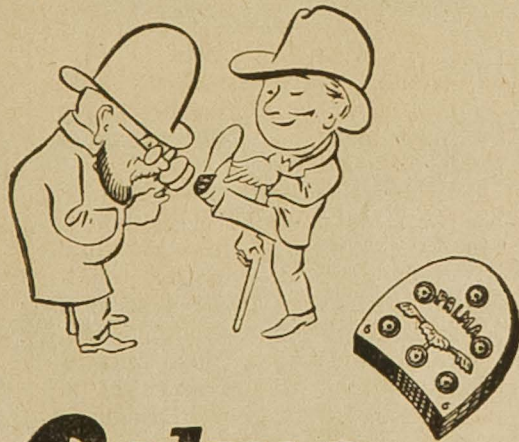
Teško mu je to bilo, i on krenu čaršijom, ni sam ne znajući, kud ni kamo.

U mislima, isprekidanim sjećajuć se kadikad zime, jurio je naprijed, metnuvši ruke u džepove i razgledjuć oko sebe tupo i bojažljivo, dok se najedanput ne zaustavi pred kancelarijom Fehim-efendije C... Sjeti se odmah, da su Fehim-efendija i njegov otac veliki prijatelji, te da bi mu — pomisli — Fehim-efendija zarad očeva hatura pozajmio tu svoticu, da kupi sebi štogod topla kaputa.

Pođe k vratima i najedanput zastane. Srce mu je jako tuklo, a u tijelu je drhtao. Na um mu pade maloprijašnji neuspjeh i htijaše nazad, kad najedanput iznutra netko viknu. On ni na što ne misleći, otvori vrata i nađe se u vrućem predsoblju Fehim-efendijine kancelarije, gdje ga dočeka sluga:

— Sta tražiš ovdje, mladiću?

(Nastavit će se.)

Palma

pete nositi

znači:

nemati iskrivljene
pete!

ХАЈД У ШУМУ

1.

Хајд у шуму дјецо мила,
Сад најљепшим миром мири;
Још дебела нема хлада,
Свуда сунце кроз њу вире

2.

Хајд у шуму, шума чека.
„Гдје су дјеца“ - пита цвијеће;
Лахор њиха крила мека,
На сусрет нам поток тече.

3.

Хајд у шуму, дјецо мила,
Сад се по њој мелем лије;
Сад је трава најмилија,
Сад су птице најперније.

4.

Хајд у шуму, да се тамо
Те свјежине напијемо!
Да се тијелу, да се духу
Здравља, снаге наберемо!

Чика Јова Змај.

Račundžijama.

Imala je Mileva dvajest i pet ora, — Ako sve to pojede, razboljet' se mora. Mileva je umjerena, dobra i valjana, Gdje bi ona pojela sve orahe sama! Pet je dala bratu svom, pet je sestri dala, Pet je dala prosjaku — svi joj rekli: Hvala. Pet je sama pojela — dosta joj je bilo, A sad što je ostalo, metla je u krito. Te će dati onome, ko računat znađe, Izračunaj koliko još ora imade.

PRSTI.

Stari palac kruha prosi, a dobri mu ga ljudi rado daju, jer im palac pomaže u svakom poslu. Bijelu se kruhu vesele svi prsti, jer im ga kašiput kući nosi. Žuri se kašiput kući a kad tamo, eto nevolje! Srednjak šuti, pa se ljuti, što će prstenjak sve pojesti. Gle, ti njega maloga lijenčine; on koji ništa ne će da radi, već se samo kiti zlatnim prstenom, oteo je kašiputu čitavi kruh, pa ga hoće svega da pojede. Kako se ne bi srednjak na nj ljutio; on koji je najveći, i kojemu bi trebalo najviše hrane. Najteže je malome prstu kraj prstenjaka stajati i sve to gladan gledati i još k tomu slušati malene učenike gdje na sav glas viču:

Stari palac kruha prosi,
Kašiput ga kući nosi,
Srednjak šuti, pa se ljuti,
Što prstenjak sve pojedat,
Mali prst pak gladan gledat.
(Kr. Kuten)

Dobra Zlata.

Zlata dobra djevojčica,
Andelak je pravi,
Vesela je uvijek lica,
Kad se poslom bavi.
Štuje svoje roditelje,
U dobru ih slijedi,
Sve njihove vrši želje,
A to mnogo vrijedi.
Učiteljki pak u školi,
Sve po volji radi,
Red, čistoću, nauk voli
Time sreću gradi.
Boga moli za rod cijeli,
Za svu domovinu,
Ona svakom dobro želi,
U srcu nevinu.
Kako Zlata, tako i ti
Dijete moje, budi,
Pa ćeš Bogu milo biti,
Volit će te ljudi!

ZDRAV DUH U ZDRAVOM TIJELU.

postizava se
najsigurnije
upotrebom
originalne

BRAZAY FRANCUSKE VINOVICE.

Dobiva se svuda.

Dječje šale.

Jedno pitanje! Vidiš, kaže otac maloj Nevenki, onu zvjezdicu tamo visoko gore? Znaj, da je ona puno veća od naše zemlje.

Zbilja? — upita Nevenka. A onda kako je to, da na ona ne brani od kiše? * * *

Pretekao ga! Vjekoslav i Boris dobiše od strica ljekarnika pun omot šećernih karamela.

— Danas ćemo pojesti svaki po 3 komada, — reče stariji brat Vjekoslav, a ostalo ćemo spremiti, kad nam bude kašalj.

— Dobro je — odgovori Boris. Poslije 3 dana, Boris vraćajući se iz škole, dotrči k starijemu bratu, dobro se nakašlje, pak će:

— Daj mi, molim te jednu! Ne čuješ li, kako mi je veliki kašalj? — Žao mi je Borise, ali... ali... nemam ih više...

— Kako? Zašto? — Jer je meni već jučer bio kašalj. * * *

Ivičin račun. Otac je imao dvije jabuke, jednu veliku crvenu a drugu sitnu. Stavio ih je na sto, da ih podijeli između svog malog Ivice i Slavke, koja je bila nekoliko godina starija od brata.

— Ivica dođe i odmah uze veću jabuku, očisti je i stane je jesti, pred očima zapanjene sestrice.

Zar je to pravedno? — progovori Slavka. Ja sam starija od tebe, i moram da se zadovoljim malom jabučicom, — a ti, gospodine, uzeo veliku!..

Pa naravno, da je to pravedno, moja draga, — odgovori Ivica: ta ja sam došao na svijet toliko godina poslije tebe, a tko zna koliko si ti jabuka do tog vremena pojela...

VRANA I MIŠ.

Gladna vrana spazi na polju miša, kako bojažljivo pred njom u rupu bježi, pa sjedne na grudu naprotiv rupe i reče:

— Koga se, mili mišu, reci mi, koga se tako plašiš? Ogledam se na sve strane, pa ipak ne vidim nikoga, koga bi se trebalo bojati: dođi van, ubogi, dobri mišu, dođi i reci mi, tko je tvoj neprijatelj! Ako je potrebno, da toga okrutnika kaznim ili pogubim, vjeruj mi, bokče, da ću to učiniti! Samo se ne boj; dođi, pa mi reci!

— Rado bih, gospo vrano! — odvraća iz rupe miš; — rado bih se, vjeruj, vani prošetao, kad se ne bih plašio tebe, svoga branitelja i stražara.

Vrana zagrakće i odleti, da drugdje potraži hrane za svoj izgladnjeli želudac.

POŠTA.

Nadežda Petrović - Split. Pošaljite nastavak, svakako nastojte što bolje. Ratomir Đ. Martić — Šibenik. Izvolite se svratiti k nama.

Radi preobilnog materijala morali smo ispustiti ovaj put rubriku: **ĐAČKI SASTAVCI.**

Odgonetke broja 3.

1.) Konjičev skok: Pa zar nema tome nikakva leka? Zar se to ne može živeti doveka?

Jovan Jovanović.

2.) Homonim: Luka.

3.) Rebus: Nema čizme Đuka (nema između ka).

4.) Umetak: Čika Jovo (Čiovo Kaj).

5.) Popunjaljka: Sahara, ananas, malaga, Ararat, Panama, atanam.

6.) Skrivačice: Beograd, Djakovo, Carigrad, Babilon.

7.) Anagram: Beograd.

Popis odgonetača 3. broja donijet će se u 5. broju.

Zagonetke.

1. Zemljopisna zagonetka

A	A	A	A	A	A	mjesto u Dalmaciji
A	A	A	A	A	A	grad u Crnoj gori
A	B	B	B	B	B	Staro ime grada u Evropskoj, Turskoj
C	C	C	D	E	E	grad u Njemačkoj
E	E	E	E	E	E	grad u Maloj Aziji
E	E	F	G	I	I	grad u Siriji
I	I	I	I	I	I	zemlja u Starom vijeku
I	I	I	J	K	K	grad na Siciliji
K	K	L	M	M	M	grad u gornjoj Italiji
M	M	N	N	N	N	grad na Jadranskom moru
N	N	N	N	N	N	grad u srednjoj Americi
O	P	P	P	R	R	grad u donjoj Italiji
R	R	R	R	R	R	grad u Maloj Aziji
R	S	S	S	S	S	grad u Bugarskoj
S	T	T	T	U	U	grad u Crnoj gori
U	U	U	V	Z	Z	luka u Grčkoj

II.

Od I. do II. daje poznatu poslovicu.

2. Rebus.

K I

3. Dopunbena zagonetka

naš pjesnik	M	A					
muško ime		M	A				
grad u Španjolskoj			M	A			
indoevropski narod				M	A		
ptica-kričalica					M	A	
raslina						M	A

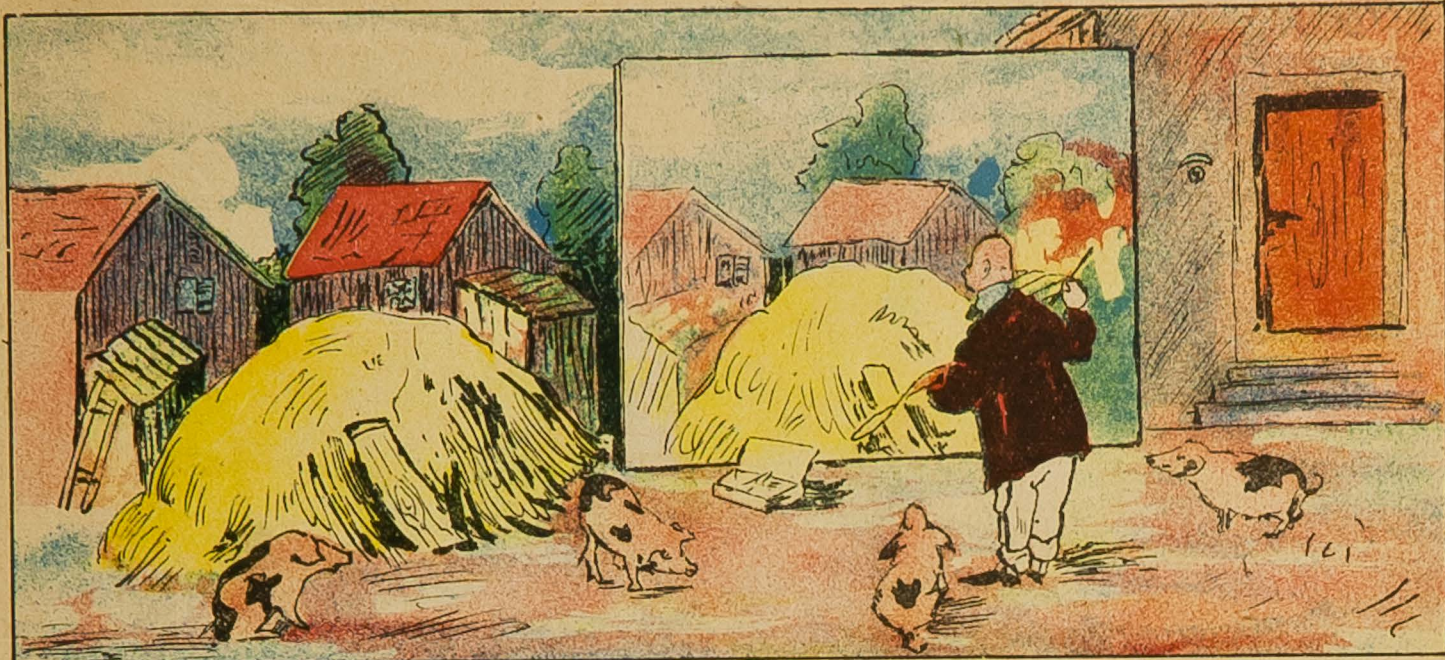
4. Logograf.

S „k“ sam crna ptica
S „n“ čest tvoga lica

UPRAVA, ADMINISTRACIJA I TISAK
Odl. Graf. Zavod E. Vitallani i Sin, Šibenik
Odg. ured. J. Mravak.

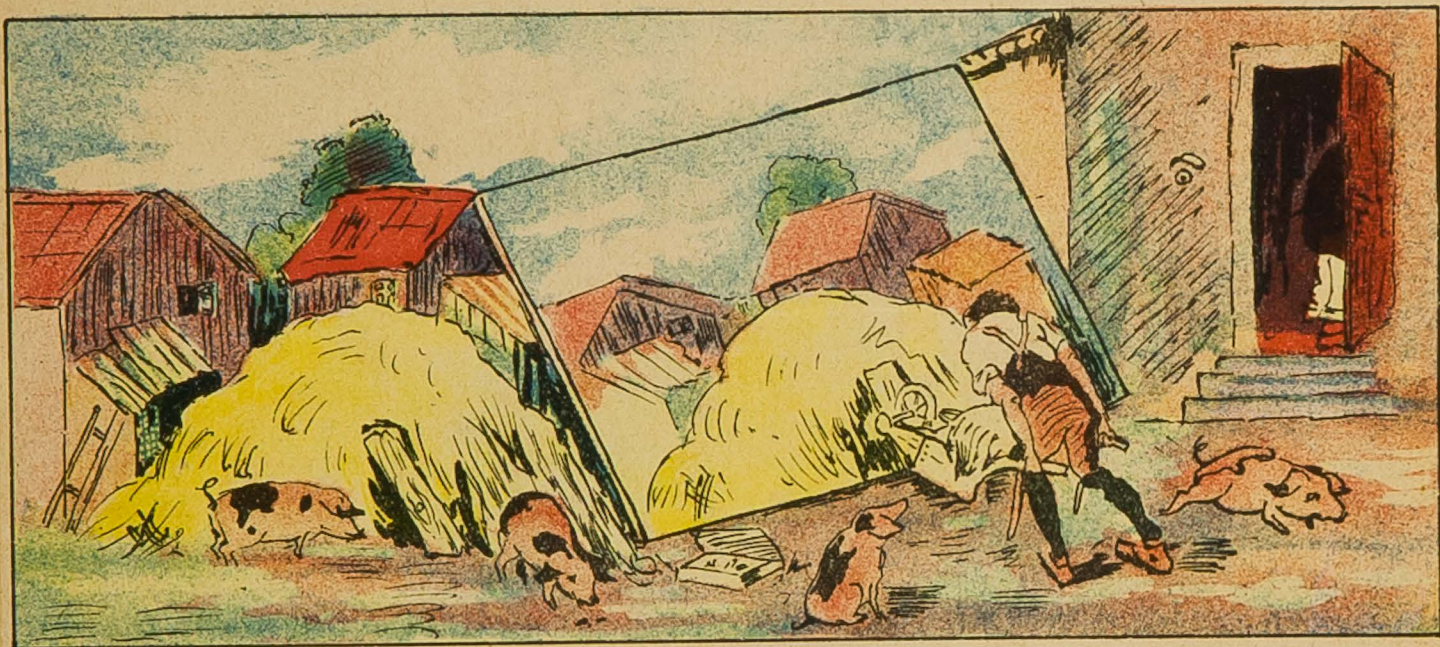

VJERNA SLIKA

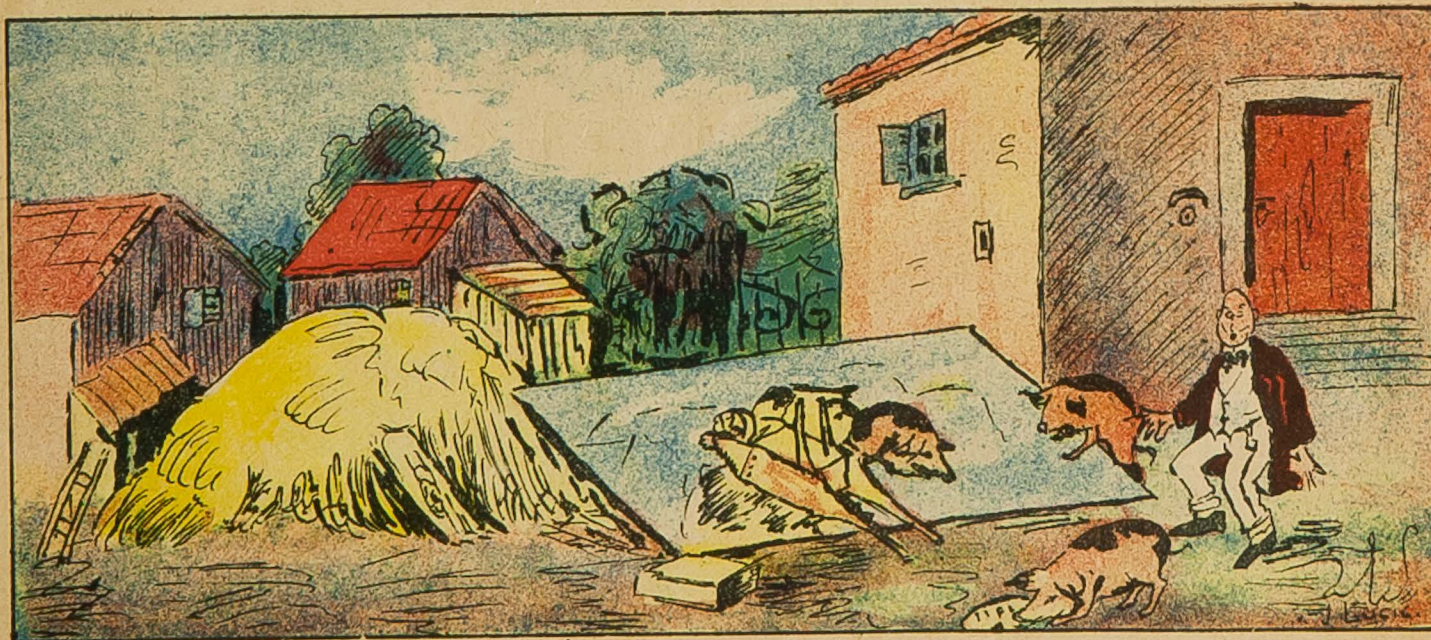
Glete, djeco, umjetnika
Taj prirodu vjerno slika

Kuće, stabla-selo sivo
Sve on slika tako živo

Ali slikar ručat ode
Vjerna slika osta ovdje

Baš tad stiže seljak stari
Usred slike kolom zari,

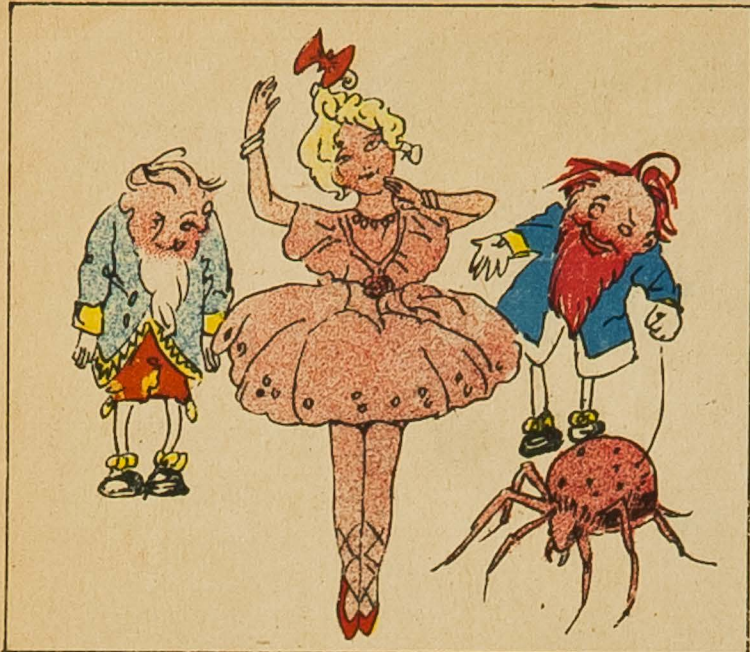

Stari seljak sada vidje
Kako slika stvarnost nije

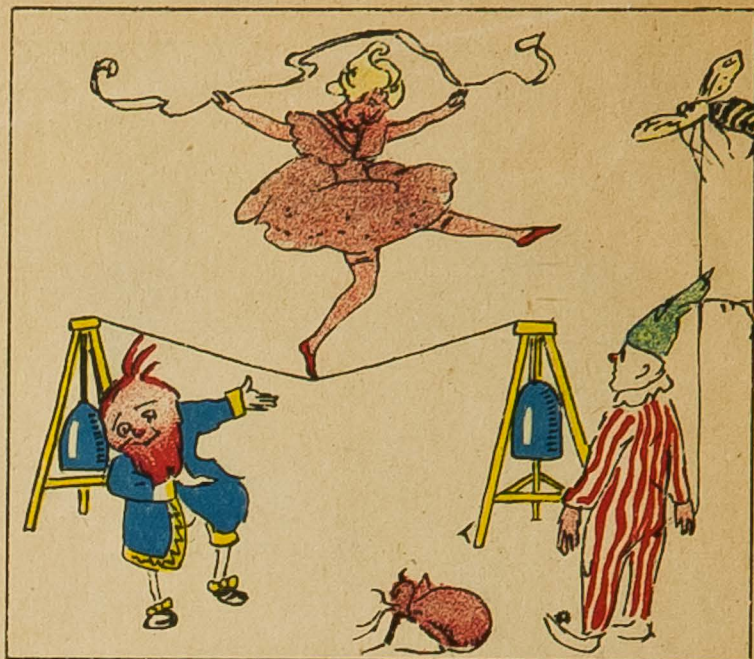
Naš se slikar grozom čudi:
« Kud dospješe moji trudi! ».

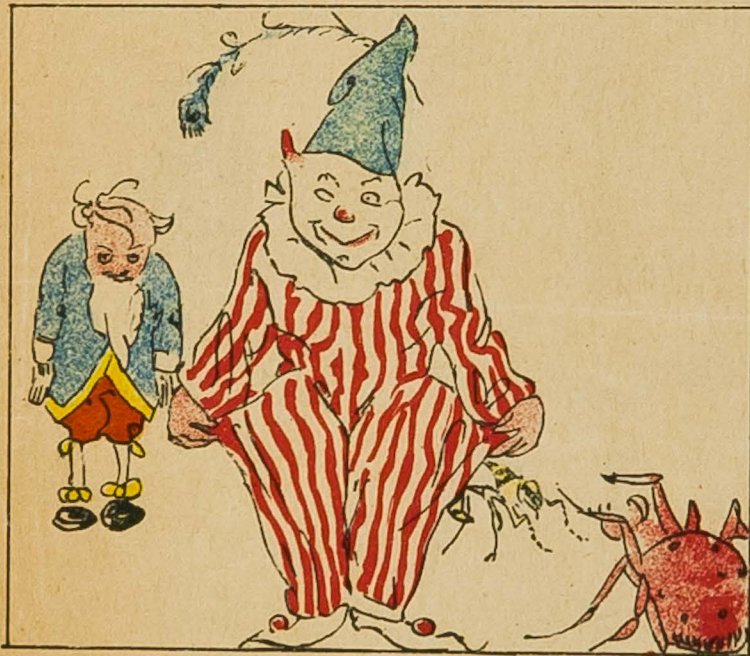
LACINA NEZGODA

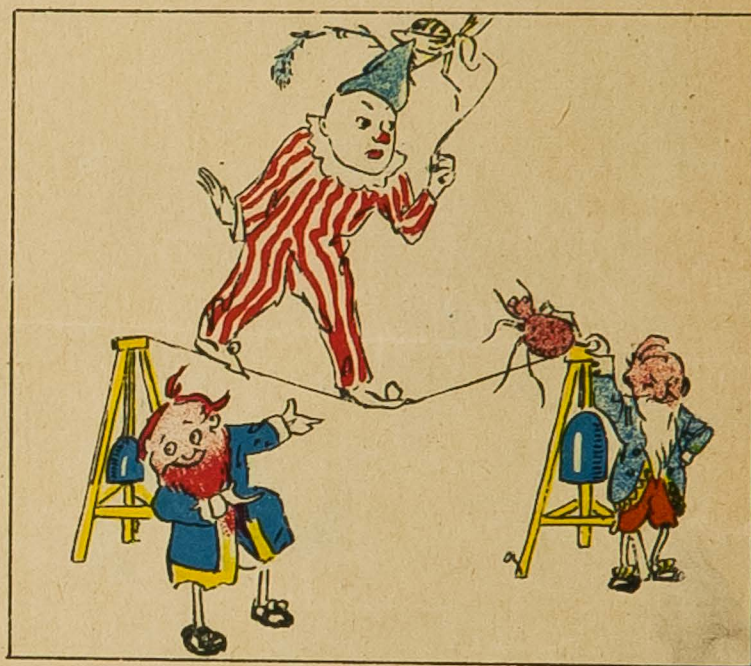
Plesačice evo nove
Milica se, znajte, zove.

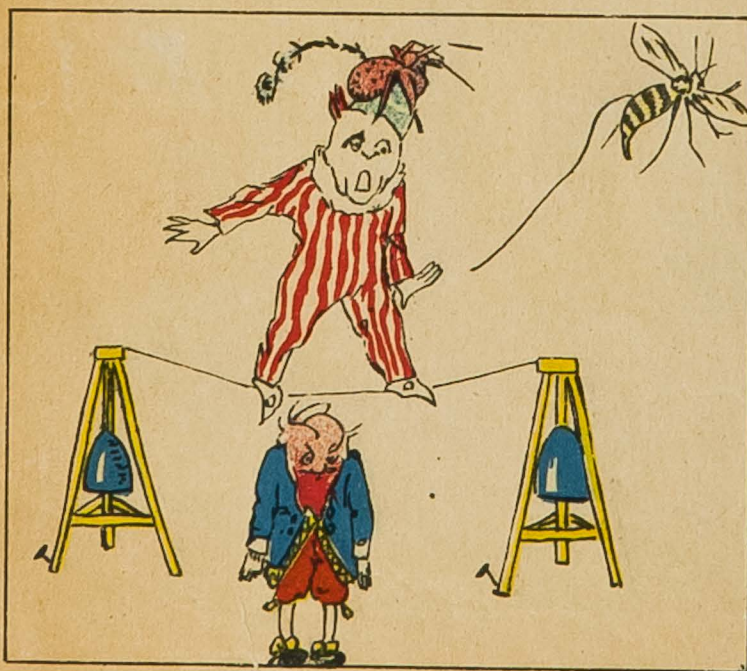
Po žici vam igrat znade,
Sto zadaje Laci jade.

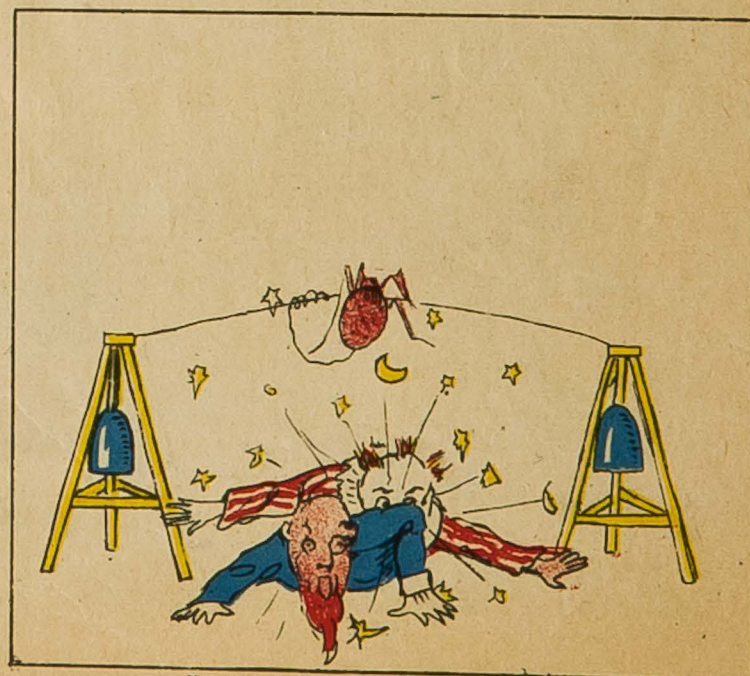
Sada njemu na um pade
Kako i on igrat znade

Igra lijepo Laco vrli
Ali pauk k'osi hrlji

Skoči Laci baš na kosu
Da ugrabi lijepu osu

Što se zgodi? Udes koji?
Jadni Laca zvijezde broji.